

тіе ся заселили въ неѣ Свевы, Вандали и Алани; а въ 584 лѣто Визиготитѣ основали монархіѣ, която развалили Аравитянетѣ въ 711 лѣто. Христіанскитѣ Государѣе, испѣдили отѣ Испаніѣ малко по малко тія послѣднытѣ, които, като ся отдалечили по планинытѣ, основали въ тѣхъ много малки Кралевства. Сичкытѣ тія ги соединилъ въ 1479 лѣто Фердинандъ, Краль Аррагонскій, като ся уженилъ за Кастильскѣтъ Кралевскѣ Изабеллѣ.

Като обладали Гренадѣ, въ 1492 лѣто, тогава сѣвсѣмъ ся освободила Испанія отѣ Мавроското владычество. Това Кралевство преминало въ власть на Австрійскій Домъ отѣ камъ роднитѣ. Карлъ V, Краль Испанскій и Императоръ Нѣмецкій, като докараль Испаніѣ на най высокѣтъ степенъ на славата, оставилъ ѣ на сына си Филлипа II. Когато потомството на тоя Государъ ся пресѣкло, то Анжуйскій Герцогъ, унукъ на Людовика XIV, по опредѣленіето на послѣдныи Краль, выкали го на Испанскій престолъ въ 1700 лѣто. Нѣговѣтъ унукъ Карлъ IV былъ принужденъ да ся отрече отѣ престолѣтъ въ 1808 лѣто, и Французитѣ ѣ имали до 1814 лѣто; като испѣдили Французитѣ на Испанскій престолъ ся воцарилъ Фердинандъ VII.